

И какви облаги! Боже мой! хлѣбъ мухлясать и кацѣ съ сиренѣе. Солдатитѣ го наричахъ *живо сиренѣе* по причина на многото му червен, които го правѣхъ да мърда *каго живо*.

Отъ такава храна ние прѣдпочитахме якитѣ сухари. Ония даже, които бѣхъ около Гривица, слѣдователно, по-близо до Дунава и имахъ нѣтъ отворенъ, пакъ страдахъ отъ слѣдствията на лошата организация на интенданството ни, нежели ние, които бѣхме по-далеко и въ постояненъ разбѣздъ.

Тия разбѣдни марширования никакъ не ми се правѣхъ и ядосано искавахъ недоумѣнието си къмъ офицеритѣ: каква е тая война; за туй ли сме дошли тукъ да се разохождаме отъ едно мѣсто до друго и защо не ни заловятъ въ нѣкое сериозно сражение?

Имахъ и азъ желание да вземъ едно знаме или нѣкой топъ отъ турцитѣ. По-долу, не; нали съмъ и азъ отъ голѣмитѣ юнаци!

Дѣ бѣше ти, клѣтѣй Попеско?

Офицеритѣ ми обяснявахъ, че нашето назначение е, да правимъ рекогносцировки за да узнаваме силитѣ на неприятеля; че Турцитѣ се укрѣвихъ въ Плѣвентъ и се изисква по-голѣмо искусство отколкото сила, за да ги извадимъ отъ тамъ; че всѣкоя войскова часть има назначенията си и че, най послѣ, нашия Генералъ не работи освѣнъ по инструкциитѣ, които произлизатъ отъ главния щабъ.

Не намирахъ удовлетворение въ тѣзи обяснения. Желаяхъ бой гърди съ гърди, както прилича на единъ схитински бой.

Много врѣме обаче не чакахъ и желанието ми се изпълни.

Турцитѣ отъ Плѣвентъ, като съгледахъ, че бѣхме малко войска въ тая страна, опитахъ се да ни ударятъ въ распахъ, но тѣ не можахъ да употрѣбятъ голѣми военни сили срѣщу насъ, тъй като бѣхъ задържавани на Гривица отъ главнитѣ сили на руско-румѣнската армия.

Ние бѣхме само двѣ конни батареи (12 тона) и нѣколко ескадрона кавалерия: Рушиори, Казаки, Драгуни и Кавказци. Пѣхота нѣмахме.